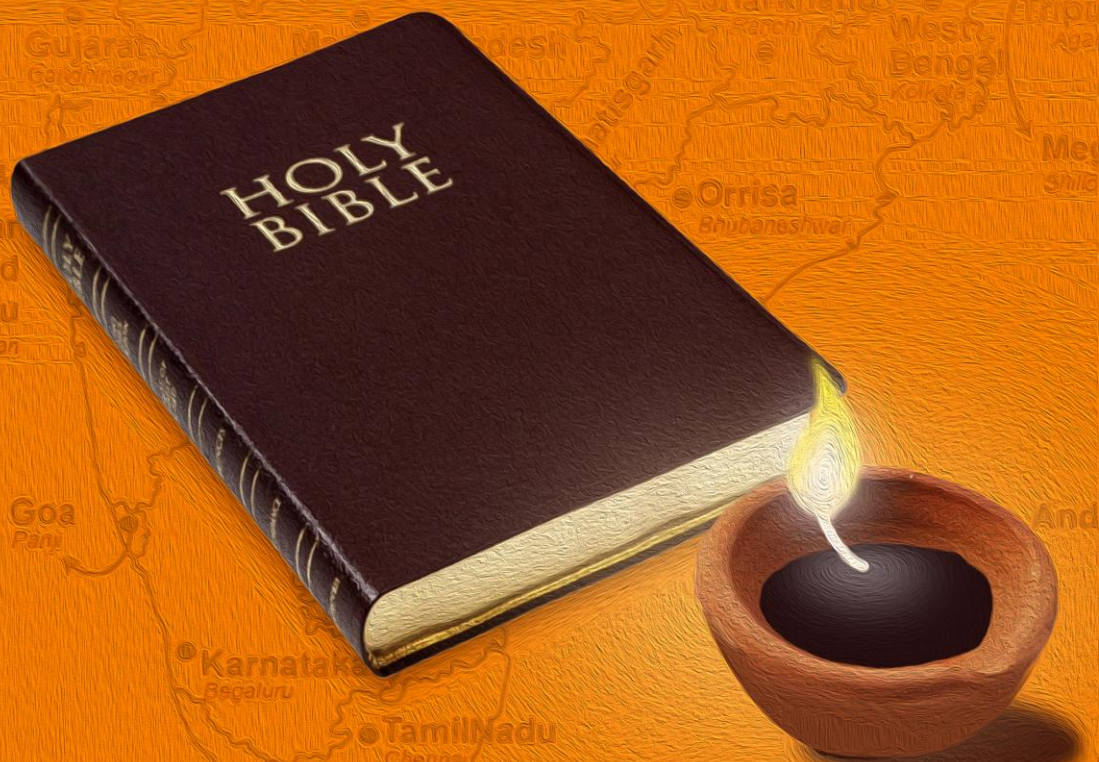

***A HERMENEUTICAL THEOLOGY
FOR THE REFORMED TRADITION IN INDIA***

***An Analysis of Vanhoozer's Hermeneutical Theology
with an Emphasis on the Reformed Doctrine of Scripture
and its Relevance for the Reformed Tradition in India***

Ramesh Chand

THEOLOGISCHE UNIVERSITEIT VAN DE NEDERLANDSE
GEREFORMEERDE KERKEN TE UTRECHT

A Hermeneutical Theology for the Reformed Tradition in India.
An Analysis of Vanhoozer's Hermeneutical Theology with an Emphasis on the Reformed
Doctrine of Scripture and its Relevance for the Reformed Tradition in India

ACADEMISCH PROEFSCHRIFT

TER VERKRIJGING VAN DE GRAAD
VAN DOCTOR IN DE THEOLOGIE,
OP GEZAG VAN DE RECTOR DR. GEORGE HARINCK,
ZO GOD WIL IN HET OPENBAAR TE VERDEDIGEN
OP 5 DECEMBER 2023
TE 15.00 UUR IN DE THEOLOGISCHE UNVERSITEL,
PLOMPETORENGRACHT 3 TE UTRECHT

door

Ramesh Chand

Promotores

Prof. dr. A.L.Th. de Bruijne

Prof. dr. J.M. Burger

Leden van de beoordelingscommissie

Prof. dr. C.L. van den Broeke

Prof. dr. B.F. Intan (International Reformed Evangelical Seminary)

Prof. dr. M.J. Kaemingk (Fuller Theological Seminary)

Prof. dr. C.B. Wilson (Calvin Theological Seminary)

DEDICATED

To

Maria, Sophia and Nadia
you show me the meaning of love

ACKNOWLEDGEMENT

Let me briefly acknowledge the cast of people who made the very dissertation you are holding come to life.

I am deeply indebted to two people, my gurus, who made this dissertation eminently more meaningful in the hermeneutical theological study- Prof. Dr. Ad (A.L.Th) De Bruijne and Prof. Dr. Hans Burger. I would not have made it through my PhD without Prof. Dr. De Bruijne! He patiently and prayerfully took this journey with me as a mentor, counselor, editor, scholar, analyst and motivator. He read my thesis proposal repeatedly, listened to my hermeneutical vulnerability, saw potential in my research subject, never gave up on me, and guided me academically to the completion of this study. Thank you, sir! Prof. Dr. Hans Burger was also enormously helpful in sharpening the research, patiently going through my numerous drafts and critically and objectively guiding me in this work. His enthusiasm for this study, academic support and guidance immensely contributed to the meaningful completion of this dissertation. Thank you, sir! Your selfless support will forever be a reference point in my life from which I can give help to others.

I want to express my heartfelt thanks to three sets of parents who prepared me for this incredible achievement. My biological parents, Ram Chhabila and Jhuri Devi were from the Hindu faith. Neither of them ever had opportunity to receive a formal education, even at a most elementary level. Because of their contagious medical condition, they gave me up to a Christian Children's home when I was just 4 years old so that I could live and gain education. I wish I could say thank you to them for their deep sacrifice and show them what I have been able to accomplish in this dissertation. I am grateful to my foster parents, Rev. Gordon Taylor and Mrs. Elizabeth Taylor for receiving me in the Children's Home, nourishing me and constantly reminding me that I am worth it. I express my thanks also to my parents-in-law, Rev. Dr. Mohan Chacko and Mrs. Judy Chacko, who helped lay the original foundation of my theological education, read all the PhD drafts patiently, supported me in every way on this journey, and in the Lord's time, accepted me into their family as their son-in-law, with all my limitations. To all my parents I want to say thank you and assure you that your sacrifice, love and labour in the Lord has not been in vain.

Any such research project comes to life also because of the generous collaboration and contribution of others. Thank you, Presbyterian Theological Seminary, Dehradun, "the distant neighbor": DVN, and the Theological University Kampen, The Netherlands, for your partnership in my PhD education. To Dr. Mohan Chacko, Dr. Wolter Rose, Dr. Jos Colijn, Prof. Dr. James Eglinton, Mrs. Jolanda, Mrs. Janneke and Mr. Pieter Messelink: I am overwhelmed with gratitude for your partnership in offering generous sponsorship. Beyond investing in this study project, I am so appreciative to you for trusting me and standing by me patiently while I undertook this project with all my limitations.

I acknowledge the valuable contribution of my editors, Maria Jean, Simon van der Wel, and Judy Chacko, for proof-reading, giving scrupulous attention to the dissertation's flow and continuity, and for providing an appropriate choice of words for formulating my observations, analysis and findings. I also thank other friends and students who read my multiple drafts patiently and gave me invaluable suggestions for further improvements.

I am grateful to the librarians who gave research assistance in this study project. To name a few who assisted me: Theological University Kampen; Presbyterian Theological Seminary, Dehradun; Calvin Theological Seminary, Grand Rapids, USA; Puritan Reformed Theological Seminary, Grand Rapids, USA; New Theological College, Dehradun, and Akrofi-Christaller Institute for Theology, Ghana and others.

It is indeed a challenge not only to study but accommodate oneself to the cultural and social values in a foreign country. Words cannot express my gratitude to all who opened their homes for us and adopted us in their family. Numerous names come to mind: our hosts in the Netherlands, the Schaafsma family, our "meet and eat" group -- Mirjam, Elske, and Ranjana, the Hempenius family, the De Bruijne family, the Oosterhuis family, the Burger family, the Eglinton family, the Smallenbroek family, the Buite family, the Messelink family, the Colijn family and the gracious people of Kampen. Special thanks to Eudokia Kerk, DVN family, TUK, and the international committee of TUK for providing fellowship and insightful guidance to enjoy our time in the Netherlands.

There has to be extraordinary gratitude expressed to the three beautiful girls in my life: Maria, Sophia and Nadia. Maria gave up everything to support my study, and reminded me constantly that this project is worth researching. Sophia and Nadia loved me unconditionally and became my stress busters while I was studying. Thank you, Maria, Sophia and Nadia!

And finally, I bow down to the Lord Almighty with a grateful heart who graciously provided the above cast to assist me in this enormous achievement in my life. From the very inception of this research to the holding of this finished book in my hand, I experienced God's providence and immeasurable love. All honor and glory to His name through this work!

Soli Deo Gloria.

TABLE OF CONTENTS

ACKNOWLEDGEMENT	3
A SUMMARY OF THE DISSERTATION	9
EEN SAMENVATTING VAN HET PROEFSCHRIFT.....	19
CHAPTER ONE	30
INTRODUCTION.....	30
1.1 PRACTICAL CHALLENGES WHICH REQUIRE A CONTEXTUALLY RELEVANT THEOLOGY	30
1.2 THEOLOGICAL APPROACHES TO CONTEXTUAL CHALLENGES.....	33
1.2.1 <i>Evangelical and Reformed Approaches to Theology</i>	33
1.2.2 <i>Liberal Approaches to Theology</i>	40
1.3 CHOOSING THE THEOLOGICAL FIELD FOR THE RESEARCH	43
1.3.1 <i>Contextual Theology</i>	43
1.3.2 <i>Systematic Theology: The Doctrine of Scripture</i>	45
1.3.3 <i>Theology of Religions</i>	46
1.3.4 <i>Hermeneutics</i>	47
1.3.5 <i>Vanhoozer's hermeneutical theology employed for this research</i>	49
1.4 METHOD AND RESEARCH QUESTIONS	50
1.4.1 <i>Hypothesis: Vanhoozer's hermeneutics</i>	50
1.4.2 <i>Criteria: Testing the hypothesis</i>	52
1.5 RESEARCH QUESTION, SUB-QUESTIONS, AND THE OUTLINE OF THE RESEARCH	56
CHAPTER TWO	57
VANHOOZER'S HERMENEUTICAL THEORY, ITS RESPONSE TO HERMENEUTICAL AND CONTEXTUAL CHALLENGES, AND FURTHER EXPANDING OF A REFORMED VIEW OF SCRIPTURE	57
2.1 INTRODUCTION	57
2.2 KEVIN J. VANHOOZER: A BRIEF INTRODUCTION.....	58
2.3 VANHOOZER'S THEOLOGICAL HERMENEUTICS: DEFINITION, HERMENEUTICAL AND CONTEXTUAL CHALLENGES, THE USE OF DRAMA METAPHOR IN THEOLOGY AND ITS RELATION TO THEOLOGICAL HERMENEUTICS	61
2.3.1 <i>Defining Vanhoozer's Hermeneutical Theory: Theological Hermeneutics</i>	61
2.3.2 <i>Hermeneutical and Contextual challenges that prompted the Theological Hermeneutics of Vanhoozer</i>	64
2.3.2.1 Hermeneutical and contextual challenges of Modernity	64
2.3.2.2 Hermeneutical and contextual challenges of Postmodernity	65
2.3.2.3 Hermeneutical and contextual challenges of Contextual theology.....	67
2.3.3 <i>Vanhoozer's turn to Drama: 'Theo-drama' in Theological hermeneutics: Assimilating hermeneutical challenges from modern, postmodern and contextual theology ..</i>	69
2.3.3.1 Why drama?.....	69
2.3.3.2 What is Drama, and how is it congruent with Theo-drama?.....	70
2.3.3.3 What is theo-drama, and how is it related to theological hermeneutics?	73
2.4 REFRAMING THE AUTHORITY OF SCRIPTURE IN THEOLOGICAL HERMENEUTICS: EXPANDING THE REFORMED VIEW OF SCRIPTURE	76
2.4.1 <i>General observation: Reformed emphasis in Vanhoozer's works</i>	76
2.4.2 <i>Defining "Reformed" in Reformed authority of Scripture</i>	78
2.4.3 <i>Expanding on the Reformed doctrine of Scripture</i>	81
2.5 VANHOOZER'S HERMENEUTICAL THEOLOGY: IMPLEMENTING A REFRAMED AUTHORITY OF SCRIPTURE	86
2.5.1 <i>Towards a scientia approach: Determining what God has said in Scripture</i>	86
2.5.1.1 Postpropositionalist approach to theology.....	87
2.5.1.2 Postconservative approach to theology.....	90
2.5.1.3 Postfoundationalist approach to theology.....	92
2.5.2 <i>Towards the Sapientia approach: performing theo-drama in contemporary contexts</i>	94

2.5.2.1	A prosaic approach to theology	95
2.5.2.2	A phronetic approach to theology	98
2.5.2.3	Prophetic approach to theology.....	101
2.5.3	<i>Vanhoozer's hermeneutical theology and the role of the Church in addressing contextual theology</i>	102
2.6	A CRITICAL EVALUATION OF VANHOOZER'S HERMENEUTICAL THEOLOGY	105
2.6.1	<i>Introduction</i>	105
2.6.2	<i>Critical appraisal of Vanhoozer expanding the Reformed theology of Scripture</i> ...	106
2.7	CONCLUSION	124
CHAPTER THREE		125
AN ANALYSIS OF THE HERMENEUTICAL THEOLOGY OF VANHOOZER OVER AGAINST THE AFRICAN HERMENEUTICS OF BEDIAKO, WITH RESPECT TO ITS POTENTIAL WITHIN A MULTI-RELIGIOUS CONTEXT		125
3.1	INTRODUCTION	125
3.2	RATIONALE AND FORMATION OF KWAME BEDIAKO'S AFRICAN CHRISTIAN THEOLOGY	126
3.2.1	<i>A brief life sketch of Kwame Bediako</i>	126
3.2.2	<i>Factors behind Bediako's quest for African Christian Theology</i>	128
3.2.3	<i>Hermeneutical trajectories which influenced Bediako's search for African Christian identity</i>	131
3.2.4	<i>The existing hermeneutical proposals for an African and yet Christian theology in contrast to the proposal of Bediako</i>	133
3.2.5	<i>Evaluation of Bediako's methodology</i>	135
3.3	THE AUTHORITY OF SCRIPTURE IN BEDIAKO'S HERMENEUTICS AMIDST MULTIRELIGIOUS CONTEXT ...	137
3.3.1	<i>The use of images and metaphors for the primacy of Scripture in Bediako's hermeneutics</i>	137
3.3.2	<i>Bediako-Kato dialogue: The nature of the Scriptures</i>	140
3.3.3	<i>The Bible and other religious sources</i>	142
3.3.4	<i>The nature of primacy of Scripture in the translatability of Scripture</i>	146
3.3.5	<i>Jesus Presented as the Supreme Ancestor, par excellence in Akan context.</i>	147
3.4	AN ANALYSIS OF VANHOOZERIAN HERMENEUTICAL THEOLOGY THROUGH BEDIAKO'S HERMENEUTICS IN A MULTI RELIGIOUS CONTEXT WITH AN EMPHASIS ON THE AUTHORITY OF SCRIPTURE	151
3.4.1	<i>The significance and vitality of translated scripture</i>	151
3.4.2	<i>The place of translated Scripture and the linguistic performance of the ecclesia: the interpretive community</i>	153
3.4.3	<i>The role of religious terms/metaphors (prosaic) in translated Scripture</i>	155
3.4.4	<i>The primacy of Scripture and the use of contextual/extra-biblical terms in theology.</i>	156
3.4.5	<i>The hermeneutical role of the church in relation to the authority of Scripture</i>	159
3.4.6	<i>A Comprehensive understanding of Scripture</i>	160
3.5	A SUMMARY OF FINDINGS AND CONCLUSION	162
CHAPTER FOUR		165
AN ASSESSMENT OF THE HERMENEUTICAL THEOLOGY OF VANHOOZER OVER AGAINST THE POSTCOLONIAL HERMENEUTICS OF SUGIRTHARAJAH WITH AN EMPHASIS ON THE PRIMACY OF SCRIPTURE		165
4.1	INTRODUCTION	165
4.2	R.S SUGIRTHARAJAH: A BRIEF SKETCH OF HIS THEOLOGICAL JOURNEY	166
4.2.1	<i>Sugirtharajah: A pioneer of postcolonial biblical criticism</i>	167
4.2.2	<i>Formation of postcolonial biblical criticism: Sugirtharajah's perspective</i>	168
4.2.2.1	Development of postcolonial criticism.....	169
4.2.2.2	Relation between Postcolonial Criticism and Biblical Interpretation	170
4.3	THE DOCTRINE OF SCRIPTURE AMIDST POWER STRUCTURE: A POSTCOLONIAL HERMENEUTICS PROPOSED BY SUGIRTHARAJAH	173
4.3.1	<i>The Divine nature of the Bible</i>	173
4.3.2	<i>The Authority of the Bible</i>	174

4.3.3	<i>Function of Scripture</i>	176
4.3.4	<i>Translation and interpretation of the Bible</i>	177
4.3.5	<i>Vernacular/contextual hermeneutics</i>	181
4.3.6	<i>The Bible reading method</i>	183
4.4	AN APPRAISAL OF SUGIRTHARAJAH'S POSTCOLONIAL HERMENEUTICS	184
4.4.1	<i>General observations</i>	184
4.4.2	<i>The Authority of Scripture</i>	187
4.4.3	<i>Contrapuntal reading of Scripture</i>	188
4.5	ASSESSING VANHOOZER'S HERMENEUTICAL THEOLOGY AGAINST SUGIRTHARAJAH'S HERMENEUTICS 190	
4.5.1	<i>General remarks</i>	190
4.5.2	<i>Magisterial and ministerial authority of Scripture</i>	191
4.5.3	<i>The use of metaphor: contrapuntal and improvisation</i>	191
4.5.4	<i>Theology based on propositions extracted from the Bible</i>	192
4.5.5	<i>Syncretism and glocalization in hermeneutics</i>	193
4.5.6	<i>Vernacular hermeneutics and prosaic theology</i>	194
4.5.7	<i>Power structure in executing the authority of Scripture</i>	194
4.6	A SUMMARY OF THE FINDINGS AND CONCLUSION.....	196
CHAPTER FIVE		200
THE IMPLEMENTATION OF VANHOOZERIAN HERMENEUTICAL THEOLOGY IN FUNERAL PRACTICES, AND THE RELEVANCE FOR THE REFORMED TRADITION IN INDIA		200
5.1	INTRODUCTION	200
5.2	A TEST AND IMPLEMENTATION OF VANHOOZERIAN HERMENEUTICAL THEOLOGY IN FUNERAL PRACTICES AMIDST A MULTI RELIGIOUS CONTEXT AND HIDDEN POWER STRUCTURE	201
5.2.1	<i>Vanhoozerian hermeneutical theology in funeral practices</i>	201
5.2.1.1	A summary of Vanhoozer's hermeneutical theory of borrowing concepts from other religious cultures for improvising funeral practices	201
5.2.1.2	Vanhoozerian hermeneutical theology in funeral practices: A trendy phenomenon for organizing funerals in the United States of America.....	203
5.2.2	<i>Bediako's hermeneutical theology of funeral practices amidst multi religious context</i>	206
5.2.2.1	A summary of Bediako's hermeneutical theory for inter religious funeral practices	207
5.2.2.2	Death and Burial in Akan society.....	207
5.2.3	<i>Sugirtharajah's hermeneutical theology of Burial Practices amidst hidden power structures</i>	211
5.2.3.1	A summary of Sugirtharajah's hermeneutics amidst religious power structures for multi- religious cremation	211
5.2.3.2	Funerals in a Hindu-Christian context	212
5.2.4	<i>A test of Vanhoozerian hermeneutical theology with burial practice within a multi religious context and hidden power structure</i>	214
5.2.4.1	Testing Vanhoozerian hermeneutical theology through Bediako's burial practices amidst a multi religious context.....	214
5.2.4.2	Testing Vanhoozerian hermeneutical theology through Sugirtharajah's funeral rituals amidst hidden power structure.....	215
5.2.5	<i>The relevance of a Vanhoozerian hermeneutical theology for participation in burial amidst religious pluralism and power structures</i>	216
5.2.5.1	The doctrine of death and funeral rites in Hinduism	220
5.2.5.2	The doctrine of death, grief, soul and body and cremation in Hindu belief.	221
5.2.5.2	Funeral practices in a multi-religious context: Hinduism and Christianity	222
5.3	THE RELEVANCE OF VANHOOZER'S HERMENEUTICAL THEOLOGY FOR THE REFORMED CHURCH IN INDIA	228
5.3.1	<i>Reframed doctrine of Scripture with a Reformed vision</i>	228
5.3.1.1	Authority of Scripture	228
5.3.1.2	Inspiration of Scripture	229
5.3.1.3	Sufficiency of Scripture	229
5.3.1.4	Interpretation of Scripture	230
5.3.1.5	Canonization of Scripture.....	230

5.3.2	<i>The relevance of Vanhoozer’s hermeneutical theology for the Reformed tradition in India</i>	231
5.3.2.1	Reformed theology in India must be more than mere propositions extracted from the Scripture	231
5.3.2.2	The Reformed Tradition in India must consider that the Triune God is the foundation of our faith, and the Canon an authoritative fiduciary interpretive framework	233
5.3.2.3.	The concomitance of the authority of the Bible and the interpretive community	235
5.3.2.4	Practical wisdom to improvise Reformed theology while maintaining Scriptural fidelity	237
5.4	CONCLUSION	240
CHAPTER SIX		241
CONCLUSION		241
BIBLIOGRAPHY		245

A SUMMARY OF THE DISSERTATION

This dissertation contributes towards a hermeneutical method that is contextually relevant to the Indian context and faithful to the Reformed acknowledgment of Scriptural authority. Undertaking such a hermeneutical study was birthed in contextual challenges. In particular, the trigger lay in the dilemmas that arise when Christians have to participate in other-religious (i.e., Hindu) burial and cremation practices, in India and other countries, countries that are predominantly multi-religious and exist in a postcolonial context. The absence of biblically sound, theologically reliable, contextually sensitive, and pastorally astute support from the church highlights the challenges Christian believers have to face. This not only widens the gap between the church and the local context but also runs the risk of rendering the church irrelevant. It is the hypothesis of this research that, notwithstanding this neglect, Reformed theology has the ability to address contextual issues in India, without losing sight of its articulation of the authority of Scripture.

The introduction to this research highlights the extent to which Evangelicals and Liberals have addressed contextual and hermeneutical challenges in the local context. Evangelical theologians such as Bruce Nicholls, Paul Heibert, Timothy Tennent, Mohan Chacko, and Bong Rin Ro observe that the evangelical approach to theology was reluctant to integrate the cultural, religious, and national identity of the local context into any theological development in India. This was because they did not consider anything worthwhile in the local culture. The evangelical and the Reformed churches in India were engaged mainly in replicating the Western church and aimed at faithfully applying received timeless truths and universal theological propositions to the changing context. Whereas, Liberal theologians, such as A. J. Appasamy, George Soares-Prabhu, and Brahmabandhav Uphadhaya display contextual sensitivity, but in their work, this implies accepting all sacred texts on the same shelf as equal partners. Hence, in this process, the authority of Scripture is diluted with the use of other religious texts, spiritual experiences, and reason.

The research points out how the difficulty of addressing contextual challenges in Reformed theology in India could be considered from the perspective of more than one theological discipline. A first approach could be contextual theology which, according to Scott Moreau, focuses on evangelism and which method is therefore often limited to preaching, church planting, and discipleship. In such a contextual approach, the doctrine of Scripture lies often only on the periphery. A second possible discipline is systematic theology, which employs the doctrine of Scripture as its mantra but is historically marked by its ambition to respond to the Roman Catholic tradition, and the challenges from Enlightenment philosophers. A third approach is the theology of religions where the farcical and superficial polarity between exclusivism and inclusivism threatens to limit the reading of Scripture and to affect the attitude of the Church towards other religions. A fourth approach is hermeneutics which not only studies the text and context of the author but also interplays with the contextual issues of the reader. However, the context of the present reader often becomes the priority over that of the author and text of Scripture. Although all four of these theological disciplines seem to offer a viable

route for addressing contextual issues in theology, hermeneutics could incorporate the other three. Hence, the research will follow Kevin Vanhoozer's Theological hermeneutics as a viable route. Vanhoozer's model promises to provide a theological approach that is equally true to the Reformed doctrine of Scripture and to the requirements of the Indian context. Moreau argues that Vanhoozer's model of contextualization has a strong emphasis on Scripture and Church doctrine as driving forces for contextualization. He calls Vanhoozer's model a theodramatic orientation which "views the gospel as essentially dramatic, the Bible as a script, doctrine as theatrical direction, and the church as part of the ongoing performance of salvation."

The hypothesis for this dissertation is that Vanhoozer's hermeneutical theory contributes toward a theological approach that is contextually relevant to the Indian context of multi-religiosity and postcolonialism. At the same time, it remains faithful to the Reformed conviction concerning the authority of Scripture. Accordingly, Vanhoozer's hermeneutical theory will be evaluated from the perspective of the Reformed doctrine of Scripture. It will also be tested and confronted through virtual dialogue with Kwame Bediako's and R. Sugirtharajah's theories of hermeneutics, which have been developed within multi-religious and postcolonial contexts, respectively. Finally, Vanhoozer's hermeneutical theology will be tested by considering its practical consequences in the arena of burial in a multi-religious context.

The preceding considerations result in investigating the main research question and the outline of this study: **"In what ways can Vanhoozer's hermeneutical theory contribute towards a theology which is contextually relevant to the Indian context, while faithfully upholding the Reformed vision on the authority of Scripture?"** This main research question will guide the sub-questions for the subsequent chapters. The research question guiding the second chapter is: **"In what way does Vanhoozer's hermeneutical theory address hermeneutical and contextual challenges and to what extent does he succeed in continuing the tradition of a Reformed view on Scripture?"** The research question guiding the third chapter will be: **"To what extent does an interaction with Bediako's African hermeneutics confirm, contradict or improve Vanhoozer's hermeneutical model, especially with respect to its potential to interact within a multi-religious context?"** The fourth chapter will examine: **"To what extent does an interaction with Sugirtharajah's postcolonial Asian hermeneutics confirm, contradict or improve Vanhoozer's hermeneutical model, especially with respect to its potential sensitivity to the role of power-structures in the Indian context?"** The research will culminate with the fifth chapter which will ask the following question: **"How does an analysis of Vanhoozer's hermeneutics, refined by engagement with the hermeneutics of both Bediako and Sugirtharajah, result in a satisfying expansion of the Reformed doctrine of Scripture, and a hermeneutical theology that is relevant to the Indian context, especially in relation to burial practices in this multi-religious context?"**

The second chapter addresses Vanhoozer's hermeneutical theory and its response to hermeneutical and contextual challenges, and further expands on a Reformed view of Scripture. It should be emphasized that the main theological

arguments of this chapter are based on Vanhoozer's theological hermeneutics as propounded in *The Drama of Doctrine*. Vanhoozer defines theological hermeneutics as discerning the discourse, which is the communicative act of the Triune God in the Bible. Vanhoozer calls the Bible "Scripture" because it acknowledges a divine intention that does not contravene but supervenes on, the communicative intentions of its human author. Vanhoozer developed his theological hermeneutics by assimilating both the challenges posed by modernity which employed its own reasoning power and the scientific method, and postmodernity which was incredulous towards reason, metanarrative, and individual autonomy. As a response to modernity, postmodernity argued for use of language within the human experience, various local human stories/narratives, and their cultural practices and actions. It also integrated a challenge from contextual theology with an emphasis on history and tradition, society and practice, and a rediscovery of one's cultural identity. Vanhoozer explicitly emphasizes that neither modernity nor postmodernity has set his theological agenda but instead simply instigated it. His response is not one of compromise between these three but is rather a dispute with their method and the content of their hermeneutics. Yet he accommodates their method in his Theological hermeneutics which integrates human reason and human creativity within divine revelation and divine command. Furthermore, he proposes a way that passes through all the challenges posed by modernity, postmodernity, and contextual theology. This way is "the turn to drama," which amalgamates all the previous methods and directs them into one. Vanhoozer argues that the drama metaphor is congruent with redemption because redemption includes a speech-act. It is God's communicative act in history; it cultivates the mind of Christ and it entails perceiving and performing to the wanting world. Vanhoozer picks up elements of drama that are compatible with the story of redemption, analogies which portray clear points, and are compatible with the Scripture. A few elements of the drama metaphor which Vanhoozer carries over into Theodrama are: the gospel as drama, the canon as script, doctrine as direction, the Holy Spirit as the principal director, church officers (such as bishops, elders, and more importantly pastors) as assistant directors and theologians as dramaturges.

After describing the methodology, the research also states how Vanhoozer propounds various theological categories in interaction with a Reformed theology of Scripture. He reframes the inspiration of Scripture as, "a matter of the Spirit's prompting the human authors to say just what the divine playwright intended."¹ The metaphor of prompting in this reframed understanding implies 'witnessing, urging, assisting, recalling to mind, supplying the right word, and articulating'.² In a similar argument, Vanhoozer redefines canonization as not just "divinely revealed information only but a set of divine communicative practices into which the Spirit draws the church to participate and get understanding."³ In his theological hermeneutics, the authority of Scripture is perceived in the triune economy of God's communicative action: locution, illocution, and perlocution. This means that "The ultimate authority for Christian theology is the Triune God

---

¹ Kevin J. Vanhoozer, *The Drama of Doctrine: A Canonical Linguistic Approach to Christian Doctrine* (Louisville: Westminster John Knox Press, 2005), 227.

² Vanhoozer, 227.

³ Vanhoozer, 229.

speaking-acting in the Scripture.”⁴ In a similar tone, Vanhoozer reframes the sufficiency of Scripture by arguing that the Scripture is sufficient so that human beings can respond to God, and “trust the promises, obey the commands, heed the warnings, sing the songs, believe the assertions, and hope for the ending.”⁵ Thus, Vanhoozer’s reframed theology of Scripture is apparent in five theses that summarize Theological hermeneutics, which acknowledge both the performance of the Triune God and the human authors. Vanhoozer attempts to bring to attention not just the work of God in the doctrine of Scripture, as traditional theologies do. But he also emphasizes the prominence of the role of the human authors and the function of literary genres, which have a significant place in a postmodern view of Scripture. In fact, Vanhoozer’s emphasis on God (Divine action) in producing the Scripture is located within the Triune work of God, with significant emphasis on the role of the Holy Spirit who prompted the human authors. It is noteworthy how Vanhoozer retrieves and expands the Reformed theology of Scripture.

Vanhoozer further implements his methodology and expansion of the Reformed doctrine of Scripture to his hermeneutical theology. Vanhoozer proposes “a six-fold path” as a canonical-linguistic approach to implement his hermeneutical theology. The first aspect is his *postpropositionalist* approach. He defines,

Postpropositionalist theology insists that there is more to Scripture than revealed propositions, more than separate divine thoughts, more even than a system of divine thoughts. It is in this sense that postpropositionalist theology is pluralistic. Yet an immediate qualification is in order, for the post in propositionalist does not mean against but beyond. There is more, not less, in the canon than propositional revelation.⁶

Second, *postconservative* theology perceives revelation to be more than just communication of information or proposition. Vanhoozer does not undermine the propositional aspect of revelation but stresses that the work of revelation is more than revealing information. The divine communicative act is also a personal encounter and aims to edify the relationship between God and humans. It transcends the dichotomies between referring and expressing, between God-saying and God-doing. Berry labels Vanhoozer’s postconservative approach as ‘Redemptive-Historical speech act.’⁷ Third, the *postfoundationalist* approach to theology neither considers ‘propositional truths that serve as foundations for knowledge’ nor accepts the church community or any community’s belief as their foundation. Instead, it seeks to “hold onto the ideals of truth, objectivity, and rationality, while at the same time acknowledging the provisional, contextual, and fallible nature of human reason.”⁸ Fourth, “prosaic theology seeks to learn the habits of seeing, thinking, tasting, inherent in the diverse literary forms of

---

⁴ Vanhoozer, 67.

⁵ Vanhoozer, 291.

⁶ Vanhoozer, 276.

⁷ C Everett Berry, “Theological vs. Methodological Postconservatism: Stanley Grenz and Kevin Vanhoozer as Test Cases,” *Westminster Theological Journal* 69, no. 1 (March 1, 2007): 115.

⁸ F. LeRon Shults, *The Postfoundationalist Task of Theology: Wolfhart Pannenberg and the New Theological Rationality* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1999), 58; in Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 293.

Scripture and to continue them in equally ordinary forms of life. For it is precisely our everyday patterns of life that form habits. Habits, in turn, form character; and character, as we know, is plot.”⁹ This fourth aspect is built upon the postpropositionalist and postconservative approaches to reading the Scripture. Fifth is the *phronetic* approach to theology. Several terms such as practical reason, good judgment, and prudence are used by Vanhoozer to explain phronesis. The phronetic approach is the ability to exercise good judgment in specific contexts which are inculcated and nurtured by the Scripture.¹⁰ Sixth is the *prophetic* approach to theology. A prophetic approach to theology plays the role of a prophet, as we meet them in the Old Testament. Whenever the church dwindles from Theodrama in addressing contextual concerns, prophetic theology acts on behalf of God. After an analysis, the research concludes that Vanhoozer does not reject the Reformed tradition about Scripture but faithfully upholds it. He, however, disagrees with it on some ideas, and hence, develops what was underemphasized. Although this implies modifications to the Reformed tradition by Vanhoozer, this reformulation should be perceived as an enrichment or expansion of the Reformed tradition in a postmodern context. Based on the analysis, the chapter affirms that Vanhoozer’s hermeneutical theology has pertinently and adequately addressed the hermeneutical and contextual challenges posed both by modernity and postmodernity.

The third chapter analysed the hermeneutical theology of Vanhoozer against the African hermeneutics of Bediako concerning its potential within a multi-religious context. Bediako is a Ghanaian scholar who engaged theologically with Reformed and Presbyterian scholars worldwide while arguing for the Africanization of Christianity. While improvising hermeneutical theology in Africa, Bediako perceived the Gospel as comprehensive. This approach combines the cultural, social, and religious categories of the Bible and the African context as one: the Akan story. Apart from the Scriptures, the salient means of the pre-incarnate work of Scripture are knowledge of God in African Traditional Religion (ATR), grassroots theology (oral theology expressed in the writings of lay people in Africa), and continuation of the revelation in the African Christian experience of Christ. Scripture is seen as a prism shedding new rays of light on culture and tradition in Africa. This image implies that the centrality of Scripture is fundamental in portraying a fresh dimension to African culture and identity, unlike the quintessential missionary methods where the Scriptural texts were used as lenses or spectacles to evaluate and often demonize African culture.¹¹ Based on his hermeneutical theology, Bediako presents Jesus as the supreme Ancestor, the Ancestor par excellence. Bediako argues that Christ “by virtue of his Incarnation, death, resurrection, and ascension into the realms of spirit-power, can rightly be designated, in African terms, as Ancestor, indeed Supreme Ancestor.”¹²

---

⁹ Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 310.

¹⁰ Kevin J. Vanhoozer, “Theological Education and the Church: The School of Theodrama,” *International Theological Education for the 21st Century*, n.d., part three.

¹¹ Kwame Bediako, “Scripture as the Interpreter of Culture and Tradition,” in *Africa Bible Commentary*, ed. Tokunboh Adeyemo (Nairobi and Kenya/ Grand Rapids, MI: WordAlive Publishers/ Zondervan, 2006), 7.

¹² Kwame Bediako, *Christianity in Africa: The Renewal of a Non-Western Religion* (Edinburgh/Maryknoll, NY: Edinburgh University Press/Orbis Books, 1995), 217.

The analysis shows that Bediako confirms Vanhoozer's adherence to speech-act theory, because the Bible becomes God's Word in translated Scripture when the reader is illuminated by the Holy Spirit. Bediako considers the original autograph to be abstract which is in contrast to Vanhoozer who affirms the original autograph (canon) to be God's Word even when it does not find its destiny in a particular context. Bediako follows the Vanhoozarian principle of redefining/sanctifying the prosaic terms in improvisation. He employs local metaphors to clarify the authority of Scripture. Bediako does so by emphasizing its continuity with the religious elements rather than its discontinuity. While improvising, Bediako also affirms Vanhoozer's insistence on theology based on more than just propositions extracted from the Bible. Bediako differs from Vanhoozer, by claiming genuine ecclesial autonomy for the African Church. Vanhoozer argues that no language or culture can elevate itself to be the exclusive norm for the church; the canon has the sole right as the norming norm.¹³ If Vanhoozer aspires to 'Christianize the local religious experience,' Bediako aims to 'Africanize the Christian experience': Jesus as mediator, Lord, reigning chief, and Supreme Ancestor over other gods and spirits. Through this virtual assessment of Vanhoozer, Bediako affirms that several Vanhoozerian hermeneutical elements, and his doctrine of Scripture are relevant to a multi-religious context. Therefore, the investigation in this third chapter concludes that Vanhoozer's hermeneutical theory and Reformed doctrine of Scripture, are satisfactorily reliable, relevant, and fitting for a multi-religious context.

The fourth chapter investigates, "To what extent does an interaction with Sugirtharajah's postcolonial hermeneutics confirm, contradict or improve Vanhoozer's hermeneutical model, especially with respect to its potential sensitivity to the role of power-structures in theology?" The 'ubiquitous' R.S. Sugirtharajah, as many postcolonial scholars call him, aims "to bring the person of Jesus, in conjunction with other religious figures, into a revitalizing and enriching encounter with them and with the Christian faith itself."¹⁴ He has pioneered and centered his entire biblical and theological studies into postcolonial biblical criticism. Vanhoozer and Sugirtharajah are significant luminaries committed to hermeneutical exploration, focusing on the authority of Scripture from different contextual trajectories. They have a common agenda to rescue the Scriptures from power structures and to show that the task of theology is not just informing but transforming as well. However, they hold a view contrary to each other with respect to the content, source, and purpose of this transformation.

The analysis of the chapter concludes that Sugirtharajah's theology implies disapproval of Vanhoozer's fundamental belief in the exclusive redemptive claims of Jesus Christ, as well as of his theological and Trinitarian hermeneutics, his magisterial and ministerial authority of Scripture, and the ministerial role of the ecclesia. Yet, Sugirtharajah's hermeneutical strategies confirm and even advance Vanhoozerian hermeneutical theology. Sugirtharajah affirms Vanhoozer's observations on power structure in executing the authority of Scripture. It should be underscored that Sugirtharajah's allegation of Western domination in the

---

¹³ Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 319.

¹⁴ R. S. Sugirtharajah, *Postcolonial Reconfigurations: An Alternative Way of Reading the Bible and Doing Theology* (London: SCM Press, 2003), 5.

theological formation of the authority of Scripture is well observed by Vanhoozer.¹⁵ More so, Sugirtharajah would not hesitate to agree with Vanhoozer's argument in pointing out the contextual and cultural limitations of Western theology.¹⁶ Sugirtharajah also confirms the validity of Vanhoozer's argument to employ prosaic metaphors in hermeneutics. However, Sugirtharajah uses these metaphors for highlighting gaps, absences, and imbalances between religious texts, and to challenge the notion that a text possesses a finished and once for all meaning.¹⁷ Sugirtharajah shares Vanhoozer's resistance to the West's hermeneutical strategy based purely on propositions and assertions extracted from the Bible. He further confirms Vanhoozer's critical observation that this method is highly influenced by modern scientific methodology and was developed to cater to the needs of the modern period. Further, Vanhoozer and Sugirtharajah have vociferously pointed out how the Euro-American understanding has denied any religious syncretistic practices on their part in their secular Western context, and yet have persistently pointed out the religious syncretism practiced within religiously pluralistic contexts.¹⁸ Sugirtharajah affirms Vanhoozer's argument of a necessary intersection between global and local in improvisation. He, however, treats all religions and religious texts as equal and authoritative such that these texts from various sacred narratives interact, correct, and complement each other. Jesus is only perceived as a wisdom teacher, one among many others. Sugirtharajah's proposal contradicts Vanhoozer's critical syncretism. Another Vanhoozerian hermeneutical element, which has found strong affirmation in Sugirtharajah's work, is vernacular hermeneutics. Sugirtharajah links biblical texts and cultural divides through conceptual parallels between Scripture and other religions to illuminate Scripture so that the gaps between the biblical texts and the local culture may be bridged. While doing so, Sugirtharajah rejects Vanhoozer's belief in the authority of Scripture by regarding both the ecclesial enterprise and the Bible as colonial apparatuses. Through this virtual assessment of Vanhoozer, Sugirtharajah affirms several Vanhoozerian hermeneutical elements, within the doctrine of Scripture, which are relevant for a multi-religious context. The fourth chapter concluded that Vanhoozer's hermeneutical strategies convincingly address the phenomenon of power structures in a multi-religious context.

The fifth chapter implements Vanhoozer's hermeneutical theology to burial practices in a multi-religious and postcolonial context after being tested by Bediako and Sugirtharajah. The hermeneutic conversation arranged in the earlier chapters between Vanhoozer (now through one of his collaborators), Bediako and Sugirtharajah is repeated here in a form focused on dealing with cultural-religious funeral practices. In that context, the study pays extra attention to the backgrounds

---

¹⁵ Kevin J. Vanhoozer, "One Rule to Rule Them All," in *Globalizing Theology: Belief and Practice in an Era of World Christianity*, ed. Craig Ott and Harold A. Netland (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2006), Mission in the modern west: Discovery and Domination. eBook format.

¹⁶ Vanhoozer, *Our big fat Greek method: What are they saying about western theological thought?* eBook format.

¹⁷ R. S. Sugirtharajah, *Exploring Postcolonial Biblical Criticism: History, Method, Practice*, 1 edition (Wiley-Blackwell, 2011), 143; R. S. Sugirtharajah, *Troublesome Texts: The Bible in Colonial and Contemporary Culture* (Sheffield: Sheffield Phoenix Press Ltd, 2008), 146.

¹⁸ Vanhoozer, "One Rule to Rule Them All," Exaggeration "the one": religious globalization, eBook format; R. S. Sugirtharajah, "Reconceiving Jesus: Some Continuing Concerns," in *Asian Faces of Jesus*, ed. R. S. Sugirtharajah (Maryknoll, N.Y: Orbis Books, 1993), 260.

and significance of Hindu funeral rites. In addition, the study sketches a backdrop within the Reformed tradition for Vanhoozer's approach using Calvin's views on burial. This part results in elaborated suggestions to Indian Christians for burial practices in a Hindu context. Furthermore, the research concludes how this reframed doctrine of Scripture and hermeneutical theology thereby proves relevant to the Reformed tradition in India. An approach along the lines of Vanhoozer appears to have no problems with the use of trendy and creative ways of burial practices as long as the meaning of death, judgment, Christ's victory over death, and life after death as presented in the Bible are not compromised. The test indicates that Bediako affirms Vanhoozer by his insistence on focusing on the biblical meaning of death and burial and allowance of creative ways of burial as long as the rituals celebrate the life lived, and honor the death of the loved one. He also affirms Vanhoozer's reluctance in allowing extravagant burial rituals. But he does allow extravagant burial practices only if the gospel is not dominated by the burial rites. Similarly, in the test against Sugirtharajah, the research concludes that Sugirtharajah affirms Vanhoozer who aims at comforting the bereaved during the funeral. Vanhoozer agrees to give comfort, not just through the Bible but also through other – even extravagant - cultural ways during the funeral, if it includes the meaning of life, death, and resurrection based on the Bible. Sugirtharajah differs from Vanhoozer in his emphasis on the source of peace and comfort to the bereaved because he employs diverse sacred texts, prayers, and customs taken from different religions to console the bereaved family, whereas Vanhoozer trusts Jesus as the sole comforter and giver of life after death. Based on the test, Vanhoozer's hermeneutical theology allows the Reformed tradition in India to improvise socio-religious suitable burial practices to honour and respect the deceased as long as the distinctives of the Christian faith are maintained. The research concluded that Vanhoozerian hermeneutical theology is relevant in burial practices in a multi-religious context because his approach is not a fixed detailed method but organic in nature. His method promotes the use of metaphors, religious conceptual tools, and creativity in burial practices for social harmony, with an emphasis on the meaning of death, judgment, Christ's victory over death, and life after death which is propelled in Theodrama.

This fifth chapter also shows the relevance of Vanhoozer's reframed doctrine of Scripture, in accordance with the Reformed vision, for Indian Reformed traditions. Since reformed churches in India employ the Westminster Confession of Faith as their confessional statement, the research limits its reference to this document only to show the expansion of Vanhoozer and its relevance for India. Vanhoozer reframed the biblical authority which constitutes God's revealed information (content) in the words of others such as prophets, kings, apostles, disciples, believers, and unbelievers (forms). The significance of emphasis on the authority of the literary forms along with the content not only guides believers to a better understanding but also guides them to make a theological judgment of the gospel in any given context. The expansion of the inspiration of the Scripture is also acknowledged in the work of the Holy Spirit who commissions, authorizes, and appropriates biblical text by prompting the human authors to say just what the Triune God intended.¹⁹ This reframed definition highlights the organic process of inspiration and alerts the church to the danger of depicting the Bible as a

---

¹⁹ Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 227.

supernatural book with no connection to the world and the biblical text as a surrogate divine agent which further checks the danger of bibliolatry. The sufficiency of Scripture is reframed with an emphasis on recounting the true story of the world and its relation to its participation in God's works.²⁰ This entails trusting His promises, obeying the commands, heeding the warnings, believing in the assertions, and hoping for the ending.

The chapter also concludes that the Vanhoozerian six-fold path in hermeneutical theology is relevant for India. First, the postpropositionalist approach equally authorizes both literary genres and propositions: form and content which not only inform us about Christ but forms us in Christ to be competent witnesses to Christ. Second, the postfoundationalist approach makes way for a charitable, modest, contrapuntal approach to other religions and their interpretive frameworks enhancing both their faith and the doctrine of God. It also corroborates the biblical witness and reorients the text within a Christocentric context. This approach to theology enriches our understanding of spirituality, constructing civil, social, and medical ethics, and maintaining social harmony. Third, the postconservative approach emphasizes the concomitance of the magisterial authority of Scripture and the ministerial service of the interpretive community (ecclesia) in discerning and appropriating Theodrama in contemporary situations. Fourth, the prosaic approach controls cultural relativism, colonialism, and absolutism in improvisation. Fifth, the phronetic approach assists the church in India in the improvisation of Theodrama. This is done not by mere replication (repetition of Scripture) or innovation (departure from Scripture) but by Scripture driven inculcation and nurturing. Then being powered by the Holy Spirit, the church can be soaked in interpretive virtues and theodramatic formation. Sixth, prophetic theology confronts and corrects the Indian church in the face of the threat of syncretism. It also protests against the church's capitulation of the Gospel to intellectual, cultural, social, and political powers.

The sixth chapter offers a brief overview concluding the dissertation. The dissertation confirms the hypothesis that Reformed theology is capable of addressing the contextual challenges that religious pluralism and postcoloniality pose to the Reformed church in India, without undermining the Reformed doctrine of Scripture. This research validates that Kevin Vanhoozer's hermeneutical theology is a relevant Reformed hermeneutical model which stays faithful to the Reformed teaching of Scripture at the same time as addressing the contextual needs of the Reformed churches in India.

Two theologians test and confirm the validity of the Vanhoozerian hermeneutical theology. Bediako confirms that the Vanhoozerian hermeneutical theology is relevant and beneficial within religious pluralistic contexts. Sugirtharajah, although he disregards the Vanhoozerian Trinitarian framework as well as Vanhoozer's theology of the authority of Scripture, does confirm Vanhoozerian hermeneutical strategies which can illuminate and address religious and Western power structures. Further, the research confirms Vanhoozerian hermeneutical theology as relevant in addressing funeral rites in a multi-religious

---

²⁰ Vanhoozer and Treier, *Theology and the Mirror of Scripture: A Mere Evangelical Account*, Scripture as the mirror of truth: Canonical reflection, eBook format.

context. Based on this Vanhoozerian hermeneutical theology, the dissertation proposed three different ways of improvising the funeral rites in a Christian-Hindu context.

The research culminates, in interaction with Westminster Confession of faith, in a Vanhoozerian reformulation of Scriptural authority for the Reformed churches in India. Further, it also validated the relevance of the six aspects of Vanhoozer's canonical-linguistic approach to contextual theology for the Reformed churches in India.

EEN SAMENVATTING VAN HET PROEFSCHRIFT

Dit proefschrift wil een bijdrage vormen aan het ontwikkelen van een hermeneutische methode die contextueel relevant is voor de Indiase context en tegelijk trouw aan de gereformeerde erkenning van het Schriftgezag. De noodzaak tot een dergelijk onderzoek komt voort uit contextuele uitdagingen, in India en andere landen die overwegend multireligieus zijn en zich in een postkoloniale context bevinden. De aanleiding lag met name in de dilemma's die zich voordoen wanneer christenen moeten deelnemen aan anders-religieuze (i.c. Hindoe-) begrafenis- en crematiepraktijken. Kerken uit de gereformeerde traditie bieden op dat punt geen bijbels gefundeerde, theologisch betrouwbare, contextueel sensitieve en pastoraal verstandige steun aan gelovigen, die daardoor voor grote uitdagingen staan. Dit vergroot niet alleen de kloof tussen de kerk en de lokale context, maar dreigt de kerk ook irrelevant te maken. De hypothese van dit onderzoek is dat, ondanks dit tekort, de gereformeerde theologie in staat is contextuele problemen in India aan te pakken, zonder haar articulatie van het gezag van de Schrift daarbij kwijt te raken.

In de inleiding van dit onderzoek wordt gewezen op de mate waarin *Evangelicals* en *Liberals* de contextuele en hermeneutische uitdagingen in de lokale context hebben aangepakt. *Evangelical*-theologen zoals Bruce Nicholls, Paul Hiebert, Timothy Tennent, Mohan Chacko en Bong Rin Ro merken op dat de *Evangelical* benadering van theologie terughoudend is geweest wat betreft het integreren van de culturele, religieuze en nationale identiteit van de lokale context in Indiase theologische ontwikkelingen. Dit kwam omdat zij geen waarde zag in de plaatselijke cultuur. De evangelische en gereformeerde kerken in India waren veelal vooral bezig de Westerse kerk te kopiëren, en streefden ernaar voorgegeven tijdloze waarheden en universele theologische stellingen getrouw toe te passen op de veranderende context. Liberale theologen zoals A.J. Appasamy, George Soares-Prabhu en Brahmabandhav Uphadhaya geven weliswaar blijk van gevoel voor contextualiteit maar zij doen dit door alle heilige teksten op gelijke hoogte als gelijkwaardige partners te aanvaarden. In dat proces verwatert dus het gezag van de Schrift als gevolg van de interactie met andere religieuze teksten, spirituele ervaringen en de rede.

Het onderzoek signaleert dat het adresseren van deze contextuele uitdagingen voor de gereformeerde theologie in India vanuit het perspectief van meer dan één theologische discipline zouden kunnen worden aangevat. Een eerste benadering biedt de contextuele theologie, die volgens Scott Moreau gericht is op evangelisatie en waarvan de methode zich daarom vaak beperkt tot prediking, kerkplanting en discipelschap. Bij dit accent op contextualiteit ontvangt de leer met betrekking tot de Schrift daarom vaak perifere aandacht. Een tweede discipline zou de systematische theologie kunnen zijn. Deze legt grote nadruk op de schriftleer, maar is daarbij historisch gestempeld door de ambitie om antwoorden te formuleren op de uitdagingen van respectievelijk de rooms-katholieke traditie en verlichtingsfilosofen. Een derde mogelijke benadering loopt via de theologie van de godsdiensten. Daar dreigt echter een al te gemakkelijke en oppervlakkige polariteit tussen exclusivisme en inclusivisme de lezing van de Schrift te beperken en de houding van de kerk tegenover andere godsdiensten te

beïnvloeden. Een vierde benadering levert de hermeneutiek, die niet alleen de tekst en de context van de auteur bestudeert, maar ook ingaat op de contextuele vragen van de lezer. Vaak krijgt daarbij de context van de huidige lezer echter voorrang boven die van de auteur en de tekst van de Schrift. Hoewel alle vier deze theologische disciplines in principe een mogelijke route aanbieden om contextuele kwesties in de theologie aan te pakken, kan de hermeneutiek de accenten van de andere drie omvatten en integreren. Daarom beweegt dit onderzoek zich langs het spoor van de hermeneutiek, door zich te concentreren op de *Theologische hermeneutiek* van Kevin Vanhoozer. Vanhoozer's model belooft een theologische benadering te bieden die zowel trouw is aan de gereformeerde leer van de Schrift als aan de eisen van de Indiase context. Moreau stelt dat Vanhoozers model van contextualisering een sterke nadruk legt op de Schrift en de kerkelijke leer als drijvende krachten voor contextualisering. Hij noemt Vanhoozers model een theodramatische oriëntatie die "het evangelie ziet als essentieel dramatisch, de Bijbel als script, de leer als theatrale regie, en de kerk als onderdeel van de voortdurende opvoering van het heil."

De hypothese waarmee dit proefschrift inzet, is dat Vanhoozers hermeneutische theorie kan bijdragen aan een theologische benadering die relevant is voor de Indiase context van multireligiositeit en postkolonialisme. Tegelijkertijd blijft zij trouw aan de gereformeerde overtuiging betreffende het gezag van de Schrift. De hermeneutische theorie van Vanhoozer zal worden geëvalueerd in het licht van de gereformeerde schriftleer. Ook zal zij worden getest door middel van een virtuele confrontatie en dialoog met de hermeneutische theorieën van Kwame Bediako en R. Sugirtharajah, die respectievelijk in een multireligieuze en postkoloniale context zijn ontwikkeld. Tenslotte zal Vanhoozers hermeneutische theologie worden getoetst door de praktische consequenties ervan te bezien binnen het domein van het begraven in een multireligieuze context.

De voorgaande overwegingen leiden tot de volgende hoofdonderzoeksvraag en opzet van deze studie: **"Op welke manieren kan de hermeneutische theorie van Vanhoozer bijdragen aan een theologie die contextueel relevant is voor de Indische context, terwijl de gereformeerde visie op het gezag van de Schrift getrouw gehandhaafd blijft?"**. Deze hoofdonderzoeksvraag vormt de leidraad voor de deelvragen in de verschillende hoofdstukken. De onderzoeksvraag die het tweede hoofdstuk stuurt is: **"Op welke manier gaat Vanhoozers hermeneutische theorie in op hermeneutische en contextuele uitdagingen en in hoeverre slaagt hij erin de traditie van een gereformeerde visie op de Schrift voort te zetten?"**. De onderzoeksvraag die het derde hoofdstuk stuurt is: **"In hoeverre bevestigt, weerspreekt of verbetert een interactie met Bediako's Afrikaanse hermeneutiek Vanhoozers hermeneutisch model, vooral met betrekking tot het potentieel ervan om binnen een multireligieuze context te interageren?"** Het vierde hoofdstuk onderzoekt: **"In hoeverre bevestigt, weerspreekt of verbetert een interactie met Sugirtharajah's postkoloniale Aziatische hermeneutiek Vanhoozers hermeneutisch model, vooral met betrekking tot zijn potentiële gevoeligheid voor de rol van machtsstructuren in de Indiase context?"**. Het onderzoek culmineert met het vijfde hoofdstuk waarin de volgende vraag wordt gesteld: **"Hoe resulteert een analyse van Vanhoozers hermeneutiek, scherp gesteld**

door de interactie met de hermeneutiek van zowel Bediako als Sugirtharajah, in een bevredigende uitbreiding van de gereformeerde leer van de Schrift, en een hermeneutische theologie die relevant is voor de Indiase context, vooral met betrekking tot begrafenispraktijken in deze multireligieuze context?"

Het tweede hoofdstuk behandelt Vanhoozers hermeneutische theorie en zijn antwoord op hermeneutische en contextuele uitdagingen, en gaat dieper in op de gereformeerde visie op de Schrift. Benadrukt moet worden dat de belangrijkste theologische argumenten van dit hoofdstuk gebaseerd zijn op Vanhoozers theologische hermeneutiek zoals deze in *The Drama of Doctrine* naar voren wordt gebracht. Vanhoozer definieert theologische hermeneutiek als het onderscheiden van het discours van de communicatieve actie van de Drie-enige God in de Bijbel. Hij noemt de Bijbel "Schrift" omdat daarin een goddelijke auteursbedoeling aanwezig is, die niet in strijd is met de communicatieve bedoelingen van de menselijke auteur maar daarvan juist gebruikt maakt. Vanhoozer ontwikkelde zijn theologische hermeneutiek door zowel de uitdagingen aan te gaan van de moderniteit, die zich sterk maakte met haar eigen redeneervermogen en wetenschappelijke methode, als van de postmoderniteit, die wantrouwend stond tegenover de categorieën rede, metanarratief en individuele autonomie. Als antwoord op de moderniteit pleitte de postmoderniteit voor het lokaliseren van taal binnen menselijke ervaringshorizonten, en voor het honoreren van uiteenlopende lokale menselijke verhalen/narratieven en hun culturele praktijken en handelingen. De postmoderniteit integreerde ook een uitdaging van de contextuele theologie met haar nadruk op geschiedenis en traditie, maatschappij en praktijk, en haar herontdekking van de eigen culturele identiteit. Vanhoozer benadrukt expliciet dat noch de moderniteit noch de postmoderniteit zijn theologische agenda heeft bepaald, maar deze slechts heeft geïnitieerd. Zijn antwoord is er niet een van een compromis tussen deze drie, maar eerder een dispuut met hun methode en de inhoud van hun hermeneutiek. Toch past hij zich aan hun methode aan in zijn *Theologische hermeneutiek*, doordat hij daarin de menselijke rede en creativiteit integreert binnen de goddelijke openbaring en het goddelijk gebod. Bovendien stelt hij een weg voor die alle uitdagingen van de moderniteit, de postmoderniteit en de contextuele theologie in zich opneemt. Deze weg is "de wending naar drama", die alle voorgaande methoden met elkaar mengt en laat resulteren in één richting. Vanhoozer stelt dat de drama-metafoor congruent is met het concept 'verlossing' omdat verlossing ook een speech-act omvat. Het drama is de communicatieve actie van God in de geschiedenis; het cultiveert de geest van Christus en het houdt in het waarnemen van en optreden in een wereld die vol is van verlangen. Vanhoozer selecteert elementen van het concept 'drama' die verenigbaar zijn met het verlossingsverhaal, analogieën die duidelijke punten daarvan weergeven en in harmonie zijn met de Schrift. Enkele elementen van de drama-metafoor die Vanhoozer overneemt in het Theo-drama zijn: het evangelie als drama, de canon als script, de leer als regie, de Heilige Geest als hoofdregisseur, kerkelijke functionarissen (zoals bisschoppen, ouderlingen en vooral predikanten) als assistent-regisseurs, en theologen als dramaturgen.

Na een beschrijving van de methodologie geeft het onderzoek aan hoe Vanhoozer verschillende theologische categorieën naar voren brengt in wisselwerking met een gereformeerde theologie over de Schrift. Hij herformuleert

de inspiratie van de Schrift als "een kwestie van aansporing door de Geest aan de menselijke auteurs om precies te zeggen wat de goddelijke toneelschrijver bedoelde".²¹ De metafoor van aansporing in dit geherformuleerde begrip impliceert "getuigen, aansporen, bijstaan, in herinnering roepen, het juiste woord geven en verwoorden".²² In een vergelijkbaar betoog herdefinieert Vanhoozer de canonvorming niet alleen als "alleen goddelijk geopenbaarde informatie, maar een geheel van goddelijke communicatieve praktijken waarin de Geest de kerk trekt om deel te nemen en zo inzicht te krijgen."²³ In zijn Theologische hermeneutiek wordt het gezag van de Schrift gezien in de drie-eenheid van Gods communicatieve handelen: locutie, illocutie en perlocutie. Dit betekent: "De ultieme autoriteit voor de christelijke theologie is de drie-enige God die 'spreekt-handelt' in de Schrift."²⁴ In een vergelijkbare toonzetting herformuleert Vanhoozer de *sufficiëntie* (toereikendheid) van de Schrift door te stellen dat de Schrift toereikend is in die zin dat de mens op God kan reageren en "de beloften kan vertrouwen, de bevelen kan gehoorzamen, de waarschuwingen in acht kan nemen, de liederen kan zingen, de beweringen kan geloven en kan hopen op het einde."²⁵ Vanhoozers geherformuleerde theologie over de Schrift blijkt daarmee uit vijf stellingen van Theologische hermeneutiek, die zowel het optreden van de drie-enige God als dat van de menselijke auteurs honoreren. Vanhoozer probeert niet alleen het werk van God in de Schriftleer onder de aandacht te brengen, zoals traditionele theologieën doen. Maar hij benadrukt ook het prominente karakter van de rol van de menselijke auteurs en de functie van literaire genres, die een belangrijke plaats innemen in een postmoderne visie op de Schrift. In feite wordt Vanhoozers nadruk op God (Goddelijk handelen) bij het voortbrengen van de Schrift gelokaliseerd binnen het Drie-enig werk van God, met een betekenisvolle nadruk op de rol van de Heilige Geest die de menselijke auteurs aanstuurde. Het is opmerkelijk hoe Vanhoozer hiermee de gereformeerde theologie over de Schrift herneemt en uitbreidt.

Vervolgens past Vanhoozer zijn methodologie en uitbreiding van de gereformeerde Schriftleer toe op zijn hermeneutische theologie. Vanhoozer stelt "een zesvoudige weg" voor als een canonisch-linguïstische benadering om zijn hermeneutische theologie te implementeren. Het eerste facet van die weg is zijn *postpropositionalistische* benadering. Hij definieert,

Postpropositionalist theology insists that there is more to Scripture than revealed propositions, more than separate divine thoughts, more even than a system of divine thoughts. It is in this sense that postpropositionalist theology is pluralistic. Yet an immediate qualification is in order, for the post in propositionalist does not mean against but beyond. There is more, not less, in the canon than propositional revelation.²⁶

Ten tweede beschouwt de *postconservatieve* theologie openbaring als meer dan het doorgeven van informatie of proposities. Vanhoozer ondermijnt het propositionele aspect van de openbaring niet, maar benadrukt dat het werk van de

---

²¹ Kevin J. Vanhoozer, *Het drama van de leer: A Canonical Linguistic Approach to Christian Doctrine* (Louisville: Westminster John Knox Press, 2005), 227.

²² Vanhoozer, 227.

²³ Vanhoozer, 229.

²⁴ Vanhoozer, 67.

²⁵ Vanhoozer, 291.

²⁶ Vanhoozer, 276.

openbaring meer is dan het openbaren van informatie. De goddelijke communicatie-act is ook een persoonlijke ontmoeting, en bedoeld voor de opbouw van de relatie tussen God en mensen. Zij overstijgt de dichotomieën tussen verwijzen en uitdrukken, en tussen ‘God zeggen’ en ‘God doen’. Berry bestempelt Vanhoozers postconservatieve benadering als "Redemptive-Historical speech act".²⁷ Ten derde koestert de *postfoundationalistische* benadering van theologie noch "propositionele waarheden die dienen als fundament voor kennis", noch accepteert zij het geloof van de kerkgemeenschap of welke gemeenschap dan ook als fundament. In plaats daarvan tracht zij "vast te houden aan de idealen van waarheid, objectiviteit en rationaliteit, terwijl zij tegelijkertijd de voorlopige, contextuele en feilbare aard van de menselijke rede erkent."²⁸ Ten vierde "tracht de *prozaische* theologie de gewoonten van zien, denken en proeven te leren die inherent zijn aan de diverse literaire vormen van de Schrift en deze voort te zetten in even gewone levensvormen. Want het zijn juist onze alledaagse levenspatronen die gewoonten vormen. Gewoonten, op hun beurt, vormen karakter; en karakter, zoals we weten, is plot."²⁹ Dit vierde aspect is gebaseerd op de postpropositionalistische en postconservatieve benaderingen van het lezen van de Schrift. Ten vijfde is er de *phronetische* benadering van theologie. Verschillende termen zoals praktische rede, goed oordeel en *prudentia* worden door Vanhoozer gebruikt om phronesis uit te leggen. De phronetische benadering is het vermogen om in specifieke contexten een goed oordeel te vellen, dat door de Schrift wordt opgeroepen en gevoed.³⁰ De zesde is de *profetische* benadering van theologie. Een profetische benadering van theologie speelt de rol van profeet, zoals wij deze tegenkomen in het Oude Testament. Wanneer de kerk bij het aanpakken van contextuele problemen weg dwaalt van het theo-drama, treedt de profetische theologie op namens God. Na een analyse is de conclusie van het onderzoek dat Vanhoozer de gereformeerde traditie aangaande de Schrift niet verwerpt, maar trouw overeind houdt. Hij is het echter niet eens met sommige accenten die erin meekomen, en ontwikkelt verder wat onderbelicht is gebleven. Hoewel Vanhoozer daardoor bijstellingen aanbrengt in de gereformeerde traditie, moet deze herformulering worden gezien als een verrijking of uitbreiding van de gereformeerde traditie in een postmoderne context. Op grond van de analyse bevestigt het hoofdstuk de hypothese dat Vanhoozers hermeneutische theologie de hermeneutische en contextuele uitdagingen van zowel de moderniteit als de postmoderniteit op een relevante en adequate wijze heeft aangepakt.

Het derde hoofdstuk analyseert de hermeneutische theologie van Vanhoozer met betrekking tot haar potentie binnen een multireligieuze context. Dat gebeurt door een vergelijking met de Afrikaanse hermeneutiek van Bediako. Bediako is een Ghanese theoloog die zich verbonden wist met gereformeerde en presbyteriaanse theologen wereldwijd, terwijl hij tegelijk pleitte voor een

---

²⁷ C Everett Berry, "Theological vs. Methodological Postconservatism: Stanley Grenz and Kevin Vanhoozer as Test Cases," *Westminster Theological Journal* 69, no. 1 (March 1, 2007): 115.

²⁸ F. LeRon Shults, *The Postfoundationalist Task of Theology: Wolfhart Pannenberg and the New Theological Rationality* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1999), 58; in Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 29.

²⁹ Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 310.

³⁰ Kevin J. Vanhoozer, "Theological Education and the Church: The School of Theodrama," *International Theological Education for the 21st Century*, n.d., part three.

afrikanisering van het christendom. Bij het improviseren van de hermeneutische theologie in Afrika benaderde Bediako het evangelie als omvattend. Zijn benadering combineert de culturele, sociale en religieuze categorieën van de Bijbel en de Afrikaanse context tot één geheel: het Akan-verhaal. Naast de Schrift zelf bestaat het preïncarnatieve werk van de Schrift, waartoe de kennis van God in de Afrikaanse Traditionele Religie (ATR), de *grassroots*-theologie (mondelijke theologie uitgedrukt in de geschriften van leken in Afrika), en de voortzetting van de openbaring in de Afrikaanse christelijke ervaring van Christus behoren. De Schrift wordt gezien als een prisma dat nieuwe lichtstralen werpt op de cultuur en de traditie in Afrika. Dit beeld impliceert dat de centrale rol van de Schrift van fundamenteel belang is om een nieuwe dimensie van de Afrikaanse cultuur en identiteit in beeld te brengen, in tegenstelling tot gangbare zendingsmethoden waarbij de Schriftteksten doorgaans werden gebruikt als lens of bril om de Afrikaanse cultuur te evalueren en vaak te demoniseren.³¹ Op basis van zijn hermeneutische theologie presenteert Bediako Jezus als de hoogste voorouder, de voorouder bij uitstek. Bediako betoogt dat Christus "op grond van zijn menswording, dood, opstanding en hemelvaart naar de sfeer van de geest-kracht, in Afrikaanse termen terecht kan worden aangeduid als voorouder, ja zelfs als hoogste voorouder."³²

Uit de analyse blijkt dat Bediako Vanhoozers stellingname met betrekking tot de 'speech-act' theorie bevestigt, omdat de Bijbel in de vertaalde Schrift Gods Woord wordt wanneer de lezer verlicht wordt door de Heilige Geest. Bediako beschouwt de oorspronkelijke autograaf als abstract, in tegenstelling tot Vanhoozer, die de oorspronkelijke autograaf (canon) als Gods Woord beschouwt, zelfs wanneer deze zijn bestemming niet vindt in een bepaalde context. Bediako volgt het Vanhoozeriaanse principe van het herdefiniëren/heiligen van prozaïsche termen in de weg van improvisatie. Hij gebruikt lokale metaforen om het gezag van de Schrift te verduidelijken. Bediako doet dit door de continuïteit ervan met bestaande religieuze elementen te benadrukken in plaats van de discontinuïteit. Door te improviseren, bevestigt Bediako ook Vanhoozers aandringen op een theologie die gebaseerd is op meer dan alleen maar proposities die afgeleid zijn uit de Bijbel. Bediako verschilt van Vanhoozer door de Afrikaanse kerk een eigen kerkelijke autonomie toe te kennen. Vanhoozer stelt dat geen enkele taal of cultuur zich kan verheffen tot exclusieve norm voor de kerk; de canon heeft het alleenrecht als normerende norm.³³ Als Vanhoozer streeft naar "kerstening van de lokale religieuze ervaring", dan streeft Bediako naar "Afrikanisering van de christelijke ervaring": Jezus als bemiddelaar, Heer, regerende 'chief' en Hoogste Voorouder over andere goden en geesten. In deze virtuele evaluatie van Vanhoozer door Bediako bevestigt de laatste dat meerdere Vanhoozeriaanse hermeneutische elementen, en zijn leer over de Schrift relevant zijn voor een multireligieuze context. Het onderzoek in dit derde hoofdstuk concludeert dan ook dat Vanhoozers hermeneutische theorie en gereformeerde Schriftleer in bevredigende mate betrouwbaar, relevant en passend zijn voor een multireligieuze context.

---

³¹ Kwame Bediako, "Scripture as the Interpreter of Culture and Tradition," in *Africa Bible Commentary*, ed. Tokunboh. WordAlive Publishers/ Zondervan, 2006), 7.

³² Kwame Bediako, *Christianity in Africa: The Renewal of a Non-Western Religion* (Edinburgh/Maryknoll, NY: Edinburgh University Press/Orbis Books, 1995), 217.

³³ Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 319.

Het vierde hoofdstuk onderzoekt de volgende vraag: "In hoeverre bevestigt, weerspreekt of verbetert een interactie met Sugirtharajah's postkoloniale hermeneutiek Vanhoozers hermeneutisch model, vooral met betrekking tot zijn potentiële gevoeligheid voor de rol van machtsstructuren in de theologie?". De 'alomtegenwoordige' R.S. Sugirtharajah, zoals veel postkoloniale denkers hem noemen, wil "de persoon van Jezus, in samenhang met andere religieuze figuren, brengen in een revitaliserende en verrijkende ontmoeting met hen en met het christelijk geloof zelf."³⁴ Hij heeft pionierswerk gericht door zijn hele bijbelse en theologische studie te laten draaien om postkoloniale bijbelkritiek. Vanhoozer en Sugirtharajah zijn beiden belangrijke grote namen vanwege hun inzet voor hermeneutische exploratie, waarbij zij zich vanuit verschillende contextuele trajecten richten op het gezag van de Schrift. Zij hebben een gedeelde agenda waar het gaat om het redden van de Schrift uit machtsstructuren en het laten zien dat de taak van de theologie niet alleen informatief maar ook transformerend is. Zij staan echter tegenover elkaar wat betreft de inhoud, de bron en het doel van deze transformatie.

Uit de analyse van het hoofdstuk blijkt dat Sugirtharajah's theologie een afkeuring inhoudt van Vanhoozers fundamentele geloof in de exclusieve verlossende aanspraken van Jezus Christus, zijn theologische en trinitarische hermeneutiek, zijn visie over de *magisterial* en *ministerial* autoriteit van de Schrift en de *ministerial* rol van de kerk. Toch bevestigen Sugirtharajah's hermeneutische strategieën de Vanhoozaanse hermeneutische theologie en brengen deze zelfs verder. Sugirtharajah bevestigt onder meer Vanhoozers opmerkingen over machtsstructuren in toepassingen van het Schriftgezag. Van belang te noteren is het dat Sugirtharajah's verwijt ten aanzien van de westerse overheersing bij de theologische vorming van de visie op het Schriftgezag door Vanhoozer goed zou worden begrepen.³⁵ Meer nog, Sugirtharajah is het zelfs eens met Vanhoozers argument wanneer hij wijst op de contextuele en culturele beperkingen van de westerse theologie.³⁶ Sugirtharajah bevestigt ook de geldigheid van Vanhoozers argument om prozaïsche metaforen te gebruiken in de hermeneutiek. Sugirtharajah gebruikt deze metaforen echter om 'gaps', afwezigheden en disbalansen tussen religieuze teksten aan het licht te brengen, en om de opvatting te bestrijden dat een tekst een definitieve en voor altijd geldende betekenis heeft.³⁷ Sugirtharajah deelt Vanhoozers verzet tegen een westerse hermeneutische strategie die louter gebaseerd is op uit de Bijbel afgeleide proposities en beweringen. Hij bevestigt verder Vanhoozers kritische observatie dat deze methode sterk beïnvloed is door de moderne wetenschappelijke methodologie en ontwikkeld is om tegemoet te komen aan de behoeften van de

---

³⁴ R. S. Sugirtharajah, *Postcolonial Reconfigurations: An Alternative Way of Reading the Bible and Doing Theology* (Londen: SCM Press, 2003), 5.

³⁵ Kevin J. Vanhoozer, "One Rule to Rule Them All," in *Globalizing Theology: Belief and Practice in an Era of World Christianity*, ed. Craig Ott and Harold A. Netland (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2006), Mission in the modern west: Discovery and Domination. eBook format.

³⁶ Vanhoozer, Our big fat Greek method: What are they saying about western theological thought? eBook format.

³⁷ R. S. Sugirtharajah, *Exploring Postcolonial Biblical Criticism: History, Method, Practice*, 1 editie (Wiley-Blackwell, 2011), 143; R. S. Sugirtharajah, *Troublesome Texts: The Bible in Colonial and Contemporary Culture* (Sheffield: Sheffield Phoenix Press Ltd, 2008), 146.

moderne tijd. Verder hebben Vanhoozer en Sugirtharajah er beiden met kracht op gewezen hoe het Euro-Amerikaanse verstaan elke religieuze syncretistische praktijk van hun eigen kant in de eigen seculier-westerse context heeft ontkend, maar intussen wel hardnekkig het religieuze syncretisme dat in religieus pluralistische contexten aan de orde is, aan de kaak stelt.³⁸ Sugirtharajah bevestigt ook Vanhoozers argument van een noodzakelijke wisselwerking tussen globaal en lokaal bij de improvisatie. Hij behandelt echter alle religies en religieuze teksten als gelijkwaardig en gezaghebbend, zodat deze teksten uit verschillende heilige verhalen op elkaar mogen inwerken, elkaar corrigeren en aanvullen. Jezus wordt slechts gezien als een wijsheidsleraar, één onder vele anderen. Sugirtharajah's voorstel staat lijnrecht tegenover Vanhoozers kritisch syncretisme. Een ander Vanhoozeriaans hermeneutisch element, dat in het werk van Sugirtharajah een sterke bevestiging heeft gevonden, is de volkstaal-hermeneutiek. Sugirtharajah verbindt bijbelteksten en culturele scheidlijnen door conceptuele parallellen tussen de Schrift en andere religies. Zo wil hij licht werpen op de Schrift zodat de kloof tussen de bijbelteksten en de lokale cultuur kan worden overbrugd. Daarbij verwerpt Sugirtharajah Vanhoozers geloof in de autoriteit van de Schrift door zowel het kerkelijke optreden als de Bijbel te beschouwen als koloniale apparaten. In deze virtuele evaluatie van Vanhoozer door Sugirtharajah bevestigt deze laatste verschillende Vanhoozeriaanse hermeneutische elementen, die binnen de Schriftleer functioneren, als relevant voor een multireligieuze context. Het vierde hoofdstuk concludeert dat Vanhoozers hermeneutische strategieën de rol van machtsstructuren in een multireligieuze context overtuigend aan de orde stellen.

In het vijfde hoofdstuk wordt de hermeneutische theologie van Vanhoozer (nadat deze met behulp van Bediako en Sugirtharajah is getoetst) toegepast op begrafenisrituelen in een multireligieuze en postkoloniale context. Het in de eerdere hoofdstukken gearrangeerde hermeneutische gesprek tussen Vanhoozer (nu via één van zijn medewerkers), Bediako en Sugirtharajah wordt hier in een op de omgang met cultureel-religieuze begrafenispraktijken toegespitste vorm herhaald. In dat verband besteedt het onderzoek extra aandacht aan de achtergronden en betekenis van Hindoe-begrafenisrituelen. Daarnaast schetst het onderzoek binnen de gereformeerde traditie een decor voor Vanhoozers benadering met behulp van Calvijns opvattingen over begraven. Dit onderdeel resulteert in uitgewerkte suggesties aan Indiase christenen voor begrafenispraktijken in een hindoeïstische context. Verder concludeert het onderzoek hoe de geherformuleerde leer van de Schrift en de hermeneutische theologie daarbij relevant blijken voor de gereformeerde traditie in India. Een benadering in de lijn van Vanhoozer blijkt geen probleem te hebben met het gebruik van trendy en creatieve begrafenisrituelen zolang de betekenis van dood, oordeel, Christus' overwinning op de dood en het leven na de dood zoals in de Bijbel gepresenteerd, niet in het gedrang komen. De test van Vanhoozers benadering via Bediako bevestigt Vanhoozer's nadruk op de bijbelse betekenis van dood en begrafenis en het toestaan van creatieve manieren van begraven zolang de rituelen het geleefde leven viëren en de dood van de geliefde eren. Hij bevestigt ook Vanhoozers terughoudendheid bij het toestaan van extravagante

---

³⁸ Vanhoozer, "One Rule to Rule Them All," Exaggeration "the one": religious globalization, eBook format; R. S. Sugirtharajah, "Reconceiving Jesus: Some Continuing Concerns," in *Asian Faces of Jesus*, ed. R. S. Sugirtharajah (Maryknoll, N.Y: Orbis Books, 1993), 260.

begravenisrituelen. Hij acht extravagante begravenispraktijken alleen toelaatbaar als deze het evangelie niet overschaduwden. Ook bij de test van Vanhoozers benadering via Sugirtharajah concludeert het onderzoek dat Sugirtharajah Vanhoozer bevestigt wanneer deze zich richt op het troosten van de nabestaanden tijdens de begravenis. Vanhoozer stemt in met het geven van troost, niet alleen via de Bijbel, maar ook via andere – eventueel extravagante - culturele gewoonten tijdens de begravenis, mits deze de betekenis van leven, dood en opstanding op basis van de Bijbel omvatten. Sugirtharajah verschilt van Vanhoozer in zijn nadruk op de bron van vrede en troost voor de nabestaanden omdat hij gebruik maakt van diverse heilige teksten, gebeden en gebruiken uit verschillende religies om de nabestaanden te troosten, terwijl Vanhoozer vertrouwt op Jezus als de enige trooster en gever van leven na de dood. De hermeneutische theologie van Vanhoozer stelt de gereformeerde traditie in India in staat om in de eigen sociaal-religieuze context geschikte begravenispraktijken te improviseren om de overledene te eren en te respecteren, zolang de onderscheidende kenmerken van het christelijk geloof gehandhaafd blijven. Het onderzoek concludeert dat de hermeneutische theologie van Vanhoozer relevant is voor de uitdagingen met betrekking tot begravenispraktijken in een multireligieuze context, omdat zijn benadering geen gedetailleerde methode vastlegt, maar organisch van aard is. Zijn methode bevordert het gebruik van metaforen, religieuze conceptuele instrumenten en creativiteit in begravenispraktijken in dienst van sociale harmonie. Daarbij ligt de nadruk op de betekenis van de dood, het oordeel, de overwinning van Christus op de dood en het leven na de dood, thema's die zich ontwikkelen in het theodrama.

Dit vijfdehoofdstuk toont ook de relevantie van Vanhoozers herformulering van de Schriftleer, in overeenstemming met de gereformeerde traditie, voor gereformeerde tradities in India. Aangezien gereformeerde kerken in India de *Westminster Confession of faith* als belijdenisverklaring hanteert, beperkte het onderzoek zich tot dit document om de uitbreiding van Vanhoozer en de relevantie ervan voor India te laten zien. Vanhoozer heeft het schriftgezag, dat geopenbaarde goddelijke informatie (inhoud) vastlegt in de woorden van anderen zoals profeten, koningen, apostelen, discipelen, gelovigen en ongelovigen (vormen), geherformuleerd. De betekenis van het leggen van nadruk op het gezag van de literaire vormen samen met de inhoud is daarin gelegen dat dit de gelovige niet alleen tot een beter begrip leidt, maar ook in staat stelt tot een theologisch oordeel vanuit het evangelie in elke mogelijke context. Deze uitbreiding van de visie op de inspiratie van de Schrift wordt bevestigd door inzicht in het werk van de Heilige Geest, die de bijbelse tekst aan mensen toevertrouwt, autoriseert en tot de zijne maakt door de menselijke auteurs ertoe aan te zetten precies te zeggen wat de Drie-enige God bedoelde.³⁹ Deze herziene definitie benadrukt het organische proces van inspiratie en waarschuwt de kerk voor het gevaar de Bijbel af te schilderen als een bovennatuurlijk boek zonder enig verband met de wereld, en de bijbelse tekst als een surrogaat goddelijke actor. Dit accent verkleint daarmee het gevaar van bibliolatrie. De genoegzaamheid van de Schrift wordt op een nieuwe manier in beeld gebracht door de nadruk op het vertellen van het ware verhaal over de wereld en de relatie daarvan met de participatie van de wereld in

---

³⁹ Vanhoozer, *The Drama of Doctrine*, 227.

Gods werken.⁴⁰ Dit houdt in: vertrouwen op Zijn beloften, gehoorzamen aan de geboden, acht slaan op de waarschuwingen, geloven in de beweringen en hopen op de beloofde afloop.

Het hoofdstuk concludeert ook dat de Vanhoozeriaanse zesvoudige weg in de hermeneutische theologie relevant is voor India. Ten eerste autoriseert de postpropositionalistische benadering zowel literaire genres als proposities: vorm en inhoud die ons niet alleen informeren over Christus, maar ons in Christus vormen tot bekwame getuigen van Christus. Ten tweede creëert de postfoundationalistische benadering ruimte voor een liefdevolle, gunnende, bescheiden, contrapuntische benadering van andere godsdiensten en hun interpretatiekaders die zowel het geloof van christenen met deze religieuze achtergrond als de leer over God versterken. Zij bevestigt ook het bijbelse getuigenis en geeft de tekst een nieuwe plaats binnen een Christocentrisch kader. Deze benadering van theologie verrijkt ons begrip van spiritualiteit, de vorming van publieke, sociale en medische ethiek, en versterkt de sociale harmonie. Ten derde benadrukt de postconservatieve benadering de gelijktijdigheid van de *magisterial* autoriteit van de Schrift en de dienstbaarheid van de interpreterende gemeenschap (ecclesia) bij het onderscheiden en zich toe-eigenen van het theodrama in hedendaagse situaties. Ten vierde houdt de prozaïsche benadering de risico's van cultuurrelativisme, kolonialisme en absolutisme in de improvisatie in toom. Ten vijfde helpt de phronetische benadering de kerk in India bij de improvisatie van theodrama. Dit gebeurt niet door louter replicatie (herhaling van de Schrift) of innovatie (afwijking van de Schrift), maar door inculcatie en voeding door de Schrift. In die weg kan de kerk, aangedreven door de Heilige Geest, doordrenkt worden met interpretatieve deugden en theodramatische vorming. Ten zesde confronteert en corrigeert de profetische theologie de Indiase kerk wanneer syncretisme dreigt. Zij protesteert ook wanneer de kerk het evangelie opoffert door te capituleren voor intellectuele, culturele, sociale en politieke machten.

Het zesde hoofdstuk biedt een kort overzicht ter afsluiting van het proefschrift. Het proefschrift bevestigt de hypothese dat gereformeerde theologie in staat is om de contextuele uitdagingen aan te gaan die religieus pluralisme en postkolonialiteit vormen voor de gereformeerde kerk in India, zonder de gereformeerde leer van de Schrift te ondermijnen. Dit proefschrift bevestigt dat de hermeneutische theologie van Kevin Vanhoozer een relevant gereformeerd hermeneutisch model is dat trouw blijft aan de gereformeerde leer van de Schrift en tegelijkertijd de contextuele behoeften van de gereformeerde kerken in India aanspreekt.

Via een bespreking van twee theologen wordt de geldigheid van de Vanhoozeriaanse hermeneutische theologie getest en bevestigd. Bediako bevestigt dat de Vanhoozeriaanse hermeneutische theologie relevant en nuttig is binnen religieuze pluralistische contexten. En hoewel Sugirtharajah het Vanhoozeriaanse trinitaire kader en Vanhoozer's theologie van de autoriteit van de Schrift niet deelt, bevestigt hij wel Vanhoozeriaanse hermeneutische strategieën die religieuze en westerse machtsstructuren kunnen belichten en aanpakken. Verder bevestigt

---

⁴⁰ Vanhoozer en Treier, *Theology and the Mirror of Scripture: A Mere Evangelical Account*, Scripture as the mirror of truth: Canonical reflection, eBook format.

het onderzoek dat de Vanhoozeriaanse hermeneutische theologie relevant is voor het behandelen van begrafenisrituelen in een multireligieuze context. Op basis van deze Vanhoozeriaanse hermeneutische theologie worden in het onderzoek drie verschillende manieren voorgesteld om begrafenisrituelen in een christelijk-hindoeïstische context te improviseren.

Het onderzoek culmineert, in interactie met de Westminster Confession of faith, in een Vanhoozeriaanse herformulering van het Schriftgezag voor de Gereformeerde kerken in India. Verder bevestigt het ook de relevantie van de zes aspecten van Vanhoozers canoniek-linguïstische benadering van contextuele theologie voor de Gereformeerde kerken in India.